Ч. 156 Четвер 16 (28) липня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Голоси праси о закритю Ради державної. — Початок кінця іспаньско-американьскої війни. — Ситуация в Іспанії).

Закритє Ради державної стало ся для всїх несподіванкою і мусїло зовсїм природно викликати всїлякі здогади і комбінациї. Позаяк письмо цїсарске єсть датоване з дня 24 липня с. м., то виходить з того, що остаточне рішенє настало в недїлю підчас гостини ґр. Туна в Ішлю. Дальше вносять з того, що ґр. Тун предложив цїсареви готовий плян своєї акциї і узискав єго одобренє. Єсть то, так кажуть, перший крок до дальшої акциї ґр. Туна і знак для опозицийних партий. В наслїдок закритя Ради державної упадають з порядку дневного — як то ми вже казали — всї дотеперішні внесеня і інтерпеляциї, а президия і члени всїляких комісий отже і депутация квотова тратять свої мандати. Отже тепер для угоди з Угорщиною нема в Австриї нїякого парляментарного тїла, а угода чи лиш провізория на один рік може бути залагоджена лиш на основі §. 14. В наслїдок того припускають загально, що кабінет бар. Банфі'ого буде мусїв подати ся до димісиї, хоч би лиш для самої формальности, бо кажуть, що цїсар не прийме димісиї.

Але цікавійша річ, що настане тепер в самій Австриї. Отже Wien. Abendpost пише так: Сесию Ради державної закрито, коли дві проби показали, що годї завести нормальне функціонованє палати послів. Перша з тих проб розбила ся з причини занятого репрезентантами лївиці становища на конференциї предсїдателїв клюбів дня 6 червня с. р. проти наміреного доведеня до нарад парляментарних над рядом важних проектів законів. Від того часу по відроченю Ради державної, правительство взяло ся до акциї в цїли доведеня до порозуміня партий в справі нової реґуляциї відносин язикових в Чехії і на Мораві, котре то порозумінє далоби можність знесеня розпоряджень язикових з дня 24 лютого с. р. І ті кроки правительства не могли довести до нїякого успіху в наслїдок відпорного становища лївиці. В такім положеню річий настало замкненє Ради державної а то надало правительству більшої свободи акциї“. — Сей комунїкат, складаючий всю вину на лївицю, зробив велике враженє. Кажуть, що правительство займе ся тепер головно угодою з Угорщиною, а квоту визначить корона.

Vaterland пише: Парлямент ще з §. 14 виступив наперед. А Narod. Listy знов кажуть: То нїякий переворот державний. Не стало ся нїчо рішаючого для найблизшої будучности. Правительство не наміряє октроювати нового закона язикового на основі „начерку“ ґр. Туна. Оно лиш розвяже парлямент і постарає ся дійти до порозуміня з Угорщиною на основі status quo. То значить по просту, що правительство аж до кінця ювилейного року не хоче тикати нїчого: анї справи язикової або конституцийної, анї справ народних або господарских. Хоче лиш зробити собі спокій в справі з Угорщиною і зискати бодай пів року, в надії, що через той час — при помочи §. 14 — настане успокоєнє посеред нїмецкого народу. Політичне значінє закритя Ради державної лежить в тім, що на якийсь час устає ненарушимість посольска. Ґр. Тун хоче мати лиш спокій з нїмецкою обструкциєю у віденьскім парляментї — от і все.

Fremdenblatt, обговорюючи закритє Ради державної, каже наконець: „Закритє сесиї Ради державної значить тілько, що також і закритє всїх проб, маючих на цїли зробити парлямент здібним до працї“.

Politik каже: Закритє Ради державної отвирає дорогу до дальшої парляментарної полїтики, розумієсь, скоро думає ся о новім відкритю парляменту. Коли же би ґр. Тун не думав вже скликувати парляменту, то значило би, що після єго переконаня в теперішнім парламентї не можна з Нїмцями дійти до нїякого ладу. В такім случаю закритє парляменту може бути початком кроків ідучих дальше і глубше, як вічні конференциї.

Іспаньско-американьска війна мабуть доходить вже до кінця. З Вашінґтону іменно доносять, що іспаньске правительство віднесло ся до Мек Кінлія з формальною просьбою о заведенє переговорів в справі мира. Посередництва в сїй справі підняв ся француский амбасадор Камбон.

З Мадриду доносять, що в сторонах Валь де Орас появили ся збройні ватаги а в Ґранадї і Ля Ґаріґа настали якісь розрухи. Впрочім в цїлій Іспанії спокій. Правительство стереже пильно карлїстів.

Десяте справозданє

з діяльности Інституту Руского товариства педаґоґічного під покровом сьв. О. Николая у Львові.

Комітет, що з порученя виділу Руского товариства педаґоґічного управляв Інститутом, відбував часто засїданя, полагоджуючи всї пекучі справи. В склад комітету входили: дир.

---

1)

БОРБА.

Оповіданє з нїмецко-француской війни.

(З француского — переповів А. І.)

Відділ капітана Рошо все ще лежав на земли, а прускі кулї чим раз частїйше перелїтали над ним і трафляли часами укритих в вогкій траві вояків. Сонце зачинало припікати, положенє ставало неможливим, богато млїло з утоми; капраль Жан побачив, що голова молодого єго приятеля, новобранця Маврикія повисла, очи примкнули ся, лице поблїдло та що лежить непорушно; страх взяв єго о него.

— Що тобі? — спитав, торкаючи єго ліктем.

Маврикий лиш заспав; обуджений, отворив очи і поглянув здивований довкола, не міг здати собі справи де він, чув лише, що перед хвилею було єму дуже добре і що Жан немилосердно нарушив той єго блаженний спокій. Свист куль пригадав єму дійстність.

— Бодай тебе — буркнув — я так добре спав.

— Я гадав, що ти хорий — оправдував ся Жан.

— Та де хорий — відповів весело Маврикий — сон покріпив мене, я чую ся так сильний і легкий, як давно не був.

Почав жартувати, що довше не буде лежати, що встане, сховає ся за дерево і закурить циґаро. Відтак розглянув ся довкола, а не могучи доглянути двох товаришів, Шутона і Любета, сказав, що певне пішли на поле збирати трупи, але не на то, аби їх зложити до могили, лише, щоби переглянути їх кишенї.

— То не принесе їм щастя — доказував. — Селянин повідає, що хто дїткне ся умерлого, той сам вскорі умре.

— Тихо, до сто громів — крикнув єму над ухом капітан Рошо — мелеш і мелеш язиком, ще приклишеш до себе смерть.

О кілька кроків від них сидів на кони поважний звичайно і мовчаливий полковник Вінейль, але на ті слова усьміхнув ся і поглянув на Маврикия.

— Справдї не пригадуй ся смерти — відозвав ся.

Маврикий замовк, але не переставав розглядати ся по поли.... О кількасот кроків від себе побачив вояків, що уставляли амбулянсове шатро, як незадовго пересьвідчив ся, бо до того шатра шпитальні послугачі почали зносити ранених. Мали на собі сїрі блюзи, на шапках червоні хрести, увихали ся безнастанно по поли; ждали укриті в ровах і за деревами і коли побачили падаючого на землю чоловіка, зараз впсували ся з криївки, човгали живо на колїнах до лежачого в крови, оглядали чи то труп, чи зімлїлий, прикладали ухо до груди раненого, а коли учули найлекший віддих, підносили єму голову, обмивали лице з пороху, болота і крови і як лиш хорий отворив очи, забирали єго до амбулянсу.

Сновали ся безнастанно по поли, то спішили до амбулянсового шатра, то бігли в сторону, звідки роздавали ся зойки. Нераз ждали по кілька мінут похилені над раненим, аби пересьвідчити ся чи жиє; ждали, хоч кулї лїтали понад їх головами, байдужні на них, немов би їх не могли досягнути, або може так освоїли ся зі смертию, що не боялись її. Їх геройство було без слави, без розголосу.

Маврикий бачив, як один з тих людий, оглянувши рану вояка, що як раз упав, поцїлений кулею ворога, оглянув її обережно, відтак взяв єго печально на руки, як мати хору дитину і пустив ся з ним до амбулянсу, з котрого відвожено відтак ранених до сусїдних міст до шпиталїв.

Вояк обійняв руками шию того, що єго ніс опер голову на єго рамени і примкнув очи, чув ся цїлком безпечний. Послугач угинав ся вправдї під тягаром, але ішов витревало. Ноги вояка волікли ся по земли і часом зачіпляли о предмети, що на нїй лежали і то спиняло похід, однако не переставав; нараз загудів ґранат у воздусї і пук по хвили з лоскотом; єго кусні розлетїли ся на ріжні сторони, амбулянсовий послугач захитав ся і перевернув з тягаром; певне кусник зелїза ударив єго, а може й вояка, котрого ніс. Лежали разом на земли,

Едв. Харкевич яко голова, др. Мих. Пачовский проф. рускої ґімназиї, о. Д. Дорожиньский катихит рускої ґімназиї, адвокат др. Стефан Федак, лікар др. Антін Хомин і Кость Паньківский яко члени. Сей послідний був заразом настоятелем Інституту.

По-при реліґійно-моральне виховане мав комітет на оці товариске пожите учеників. Помочию при науці занимались інструктори поодиноких кляс. Се ліпші ученики, котрі в Інституті остають або за малою доплатою або безплатно. Домову науку вів академик Іван Макух, слухач прав. Образоване шкільне розширювано лектурою домовою під надзором настоятеля. В огороді, де в літі перебувають ученики в часї свобіднім від науки, суть бари і рек до ґімнастики; майже що неділї і сьвята відбувано дальші проходи в околиці львівскі. Комітет мав на оці, щоби ученикам подавано все страви як найздоровші і в тім взглядї ішов за радою дра Хомина, що безкористно питомцям уділяв рад лікарских. Принятих було з IV. кляси народної 2, з I. кляси ґімн. 8, з II. кляси 8, з III. кляси 3, з IV. кляси 12, з V. кляси 6, з VI. кляси 6, з VII. кляси 6. Академик 1. З того було сьвященичих дітий 25, учительских 5, селяньских 8, урядничих 8, а сиріт 6. Результат загальної клясифікациї слідуючий: клясу з відзначенем дістало 4 учеників, клясу другу 2, поправку 4, инші клясу першу.

А) Приходи:

	зр.	кр.
Оплата учеників . . .	8.475	42
Зворот за меблї, пране і вписи .	367	50
Проценти, запомога соймова і инші приходи	889	65
Разом	9.732	57

Б) Розходи:

Харч	6.624	48
Хата	1.080	00
Опал і сьвітло	623	35
Персонал	733	00
Иньші видатки і недобір з поперед	708	37
	9.769	20

Отже недобору зістае 36·63 зр. а. в.

В) Маеток Інституту:

Вартість інвентаря і бібліотеки .	300	00
Стан фонду зелїзного . . .	1.300	00
Стан фонду резервового . .	400	00
Разом	2.000	00

У Львові дня 15 н. ст. липня 1898.

Едвард Харкевич голова. *Кость Паньківский* член виділу.

Новинки.

Львів дня 27-го липня 1898.

— **О здоровлю Є. Ем. Кардинала** Сембратовича довідуемо ся з достовірного жерела, що передвчера наступило мале поліпшене. Достойний пацієнт з'їв снїдане о годинї 6-ій рано, а в полудне обід. Загальний стан здоровля взглядно вдоволяючий.

— **Виділ руского товариства педаґоґічного у Львові**, розписуе сим конкурс на приняте учеників до „Бурси імени Франц Йосифа" на рік шкільний 1898/9. Приймати ся будуть ученики середних шкіл, сини бідних учителів народних або сиріт по них, що були або суть членами руского товариства педаґоґічного. До подана долучити треба; 1)метрику хрещеня ученика; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдних двох курсів; 3) декларацию що до місячної заплати, що виносить 5—10 зр.; 4) 1 зр. на видатки кореспонденцийні; 5) сьвідоцтво убожества; 6) хто не есть членом руского товариства педаґоґічного. 1 зр. на вписове і вкладку річну до того товариства. Всякі подаця адресувати треба до виділу руского товариства педаґоґічного у Львові, ул. Театиньска 19. на руки члена виділу Костя Паньковского. Остаточна умова заключить ся по принятю кандидата. В склад комітету, занимаючого ся веденем діл бурси, входять: дир. Едвард Харкевич яко голова, др. Мих. Пачовский, др. Антін Хомин, др. Стефан Федак, кат. о. Дорожиньский і Кость Паньковский, яко настоятель бурси і секретар комітету. Інститут дае своїм вихованкам: а) помешкане, харч, опал, сьвітло, послугу, пране за доплатою 50 кр. місячно; б) доставляе їм — о скілько на се дозволять фонди — книжок і приборів шкільних: в) управляе їх вихованем, стараесь о добре домашне і товариске поведене; г) улекшуе їм науку шкільну і наглядае еї під доглядом домашних сталих директорів; д) доставляе вихованкам нагоду придбати иньших відомостий, теоретичних і практичних. Час вносити подаця о приняте визначуе ся до дня 10. н. ст. серпня 1898.

— **Іспит зрілости** в семинариї учительскій у Львові відбув ся в днях від 1—20 липня 1898 До іспиту зголосило ся 56 учеників публичних і 20 приватистів. З учеників публичних одержали сьвідоцьтво зрілости: Андрохович Йосиф, Бабель Ґустав, Батюк Андрій, Білецкий Станислав (з відзначенем), Бережаньский Войтїх, Бучма Василь. Дешберґ Ромуальд, Дибуляк Михайло, Фіцовский Станислав, Яхимович Михайло, Кончаковский Іван, Козак Володимир, Малик Бронислав; Пахолок Мариян (з відзн.), Плахціньский Казимир. Подолюк Лев, Рерінґ Арнольд, Шайнер Франц, Шлярґ Артур (з відзн.), Сіяк Станислав, Сарматюк Станислав, Стебельский Ілия, Терлецкий Тома, Вахтель Яков, Вінцковский Антін. З приватистів одержали сьвідоцтво зрілости: Ґроскопф, Ґонсьоровский, Лежогубский, Поташник, Вітковский. З учеників публичних призначено до іспиту поправчого 22, з приватистів 6. Репробовано на рік публ. 7, приватистів 5. В часї устного іспиту відступило 2 публичних а 4 приватистів.

— **Клясифікация питомців** Рускої Бурси в Тернополи випала дуже добре. На 72 учеників одержав лиш один поступ недостаточний, 9 дістало поправки, 48 першу клясу, а 14 степень відзначаючий. Крім того двох питомців зложило іспит зрілости з дуже добрим поступом. На 1898/9 рік Виділ бурси розписуе конкурс на 75 питомців.

— **Про руско-народний театр в Любачеві** пишуть звідтам: Вже другий тиждень гостить у нас руский театр, а не навкучив ся нам анї троха — але-ж бо й поведене его примірне і праця совістна, то-ж і публика, так руска як і польска, радо горне ся до театру, і не було случаю, щоби коли вийшла невдоволеною. Таких артистів як Ґембицкий, Ольшаньский, Нижанківский, Стадник, Григорович, Рубчак, Шеремета і пр. можуть нам позавидїти і столичні сцени. А між артистками також Осиповичева е незрівнаною в кождій ролї, Ґембицка единою в драматичних ролях. Дуже добре вивязують ся з своеї задачі і другі артистки, як Стечиньска, Коссаківни, Ляновска, Миколаенко і пр. Одна хиба лишень, котру можна піднести, то та, що жіночий хор трохи за слабий, но та бо знов против такого хору, як е мужеский, то й чоловік стае ся вибагливим. Та то як заспівають, слухаеш, слухаеш і наслухати ся не можна, сказано: співають як соловейки, — впрочім дирекция робить стараня, щоби скріпити жіночий хор, і мае надію, що їй невдовзї удасть ся; тогдї вже не буде нїчого більше до бажаня.

— **Гончий лист** видав краківский суд за Леоном Зільберштайном, 48-літним обманцем. Сповнив він такі злочини: спроневірив 712 зр. на шкоду Йосифа Бараха у Львові, 1.300 зр. на шкоду дра Льва Павенцкого і 100 зр. на шкоду

коли наближив ся до них инший з тих людий повних пожертвованя, оглянув обох, відсунув товариша, бо той вже не жив, а вояка двигнув з землї і заніс до шатра.

Кулї падали як град, небезпечність більшіла, однако вояки не нарікали, освоїли ся з небезпечностию, але капітан Бодоен переходжував ся чим раз неспокійнїйший, вкінци приступив до полковника Вінейль.

— Треба не мати милосердия в серци, щоби так надуживати людскої терпеливости— сказав роз'ярений. — Чому нїчого не робимо?

— Нема приказу — відповів спокійно полковник.

Саме в тій хвили появив ся офіцир на кони, гнав як вітер; минаючи полковника кинув ему в бігу якийсь папір і поїхав дальше; то був післанець від головнокомандуючого. Вінейль перечитавши письмо, обернув ся до лежачих вояків, показав їм шаблею горбок, на котрім вела ся борба.

— Прийшла в кінци і на нас черга. Наперед діти, там на горб — відозвав ся далеко лунаючим голосом.

Зірвали ся всї рівночасно, уставили ся в ряди і скоро пустили ся ід горбкови, але ледве поступили кільканайцять кроків, кинули ся нагле в бік; такий сильний був огонь ворога.

— Бачність, малий — сказав сьміючись Жан до Маврикия — не показуй Німцям носа, бо утнуть, а ногами перебирай як не хочеш їх тут лишити; щасливий той, що вийде звідси цілий.

Маврикий не чув; страшенний крик який повстав в наслїдок замішаня, приглушував всьо, пірваний товпою утїкав з иншими; сам не знав, чи боїть ся чи нї, не мав в тій хвили нї волї нї сьвідомости; був дрібною частиною великої маси, одною каплею бистрої ріки. Плив, де инші плили. Нараз заступив їм дорогу полковник Вінейль.

— Дїти — кликав зворушеним голосом— хочете утїкати перед ворогом, окрити Францию новою ганьбою?... Наш корпус не утїкав нїколи, а ви перші чей не допустите, аби називали вас трусами...

Ще не скінчив говорити, коли надбіг Рошо; той не просив, не говорив о чести, але добувши шаблї почав бити і ганьбити утїкаючих та наїздив на них конем.

— Голову розрубаю тому, хто не стане!— верещав в скаженій злости.

То разило полковника.

— Они підуть за нами, капітане — відозвав ся лагідно — правда, дїти, що підете?— додав обертаючи ся до вояків — там на горбок?

— Гурра! — крикнуло войско і цїла та товпа, що в неладі уступала, побігла нараз за полковником.

— Гурра!

Прусаки бачили утечу, бачили поворот; густїйше посипали ся кулї і бомби, одна розірвала котрогось з официрів на пів; вояки падали по кілька нараз.

Маврикий і Жан були спокійні о себе; напротив них стояв паркан, що засланяв їх від куль; бігли безпечно під гору і розглядали ся зі страхом довкола; на вид кровавого поля, засїяного трупами, волосе ставало їм на голові; один з ранених вив з болю, другий проклинав війну і кликав о пімсту на тих, що еї викликали; побіч людий лежали конї, кровію облиті і голосно ірзали, а то ірзане нагадувало людский плач. Маврикия палила страшна спрага.

— Ах, пити хоче ся — сказав до Жана — менї здаеть ся, що язик усох, що в горлї повно саджі.

Жан покивав головою.

— Я то знаю — сказав — то звичайна річ на війнї; зажди, маю трохи горівки, напемо ся.

І задержали ся на хвильку і кождий з них проковтнув кілька раз з великої фляшки, котру Жан добув з пазухи, але горівка замість охолодити, лиш ще більше палила їх.

— Коби так що перекусити — шепнув Маврикий.

Але годї було довше стояти, пішли за товаришами; по хвили дійшли до вершка горба; тут Рошо задержав їх. Ґенерал прислав приказ, аби подїлили ся на три віддїли. Приказ виповнено точно, але він не всім подобав ся.

— До чого то здале? — воркотів капітан Бодоен — як можна, щоби артилерия не ішла разом з нами, повинна нас підпирати — сказав наближаючи ся до капітана Рошо.

Той махнув рукою.

— Всьо одно — відповів — а що найліпше в нашім положеню, то не крутити ся надто.

— Алеж ми всї згинемо тут — горячив ся Бодоен — тяжкож добровільно засуджувати ся на смерть.

І понурий відійшов.

— Іде глядати безпечнїйшого місця — воркнув за ним Рошо.

— Буде его доти шукати, доки не стрітить ся з кулею — додав полковник Вінейль.

Ще не скінчив, коли роздав ся крик; всї оглянули ся: Бодоен лежав на земли, відломок ґраната потрощив ему ногу; капітан жалістно зойкав.

— Я то на певно знав — сказав Рошо — крутив ся, крутив, доки не обірвав.

Жан і Маврикий бачили, як капітан падав і оба підбігли до него.

— Приятелї, не лишайте мене.... Занесіть

Леї Ґінсберґ; кромі того в обманчий спосіб здисконтував у Леї Ґінсберґ вексель на 1.000 зр. з фальшивими підписами Павлини Удеска і Давида Шумана. Зільберштайн утік імовірно до Америки.

— **Памятку битви під Блюменав** в Угорщині коло Пресбурґа, яка відбула ся дня 22-го липня 1866 року з Прусаками, обходив в пятницю дня 22-го с. м. в Перемишли 10 полк піхоти в торжественний спосіб. О годині 9-ій рано відбуло ся богослужене в лат. костелї, на котре прибув цїлий баталїон згаданого полку, що стоїть залогою в Перемишли. В битві під Блюменав відзначив ся 10-тий полк, бо відбив перемагаючі прускі сили і ішов також два рази з баґнетом в руцї на приступ.

— **Самоубийство.** Іван Бавмґартен, коминарский челядник, 40-лїтний, що вів коминарске підприємство п. Ляйтнерової, вдови по коминари, кинув ся вчера рано в самоубийчім намірі з III. поверха львівского ратуша на бруковане подвіре і убив ся на місци. Причиною самоубийства було спроневірене більшої грошевої квоти на шкоду п. Ляйтнерової.

— **Кровава драма**. В ночи на 25-го с. м. 28-лїтний судовий авскультант в Лимановій Казимир Розвадовский ранив смертельно трема вистрілами з револьвера жовнїра з тамошної залоги Крішкого, котрого відтак відставлено до войскового шпиталя. Крішке прийшов на любовні сходини до служниці Розвадовского. Розвадовского арештовано і відставлено до суду в Новім Санчи.

— **Незвичайна кара.** В дорозї між Кромерижом а Костином, на Моравї, їхав дня 16 липня однокінний віз, наладований постїлю, куферками і иньшими річами. То віз батька сина, що учив ся в містї. Але 15-лїтний студент не їхав на возї — він ішов разом з конем, припряженний до дишля. Бідачиско одержав лиху клясу. а що батькови було за довго їхати до дому, то виміряв синови кару таки в дорозї. Велїв нещасному хлопцеви роззути ся з черевиків, звязав єму руки взад і припряг до воза. Хлопчина мусїв бігти дві години аж до Костину. Нїхто над ним не змилосердив ся, навіть робітники, що були тут і там занятї в поли, не уняли ся за хлопцем. Аж два подорожні під селом задержали віз і увільнили нещасного студента. Нелюдский батько і єго син були з Проснїц.

— **Убийство.** В Існасї над Черемошем убив Лесь Труфин свою рідну маму, 60-лїтну Софію, ще три тиждні перед Воскресенієм. Софія була налогова піячка, напастна і до бійки настроєна жінка, пропила лаву і образи з хати. Лесь наймолодший син, тверезий чоловік — войсковий — від минувшої осени жонатий, в приступі злости хватив за гордо, кинув до землї. Софія сконала, викопав яму під притулов (піддаше) і закопав. Жінка не була дома, через тещу утекла до родичів у Мілеві.... Чоловік пішов до теперішних вправ войскових, а жінка сидїла супокійна у домі свого мужа. Чоловік казав, що мама десь пішла гет. — Повернувши з вправ, не мав супокою. У ночи не спав, ходив з сьвічкою під притулу — жінка мала підозріне, що маму убив. — На 17-го липня жінка захопила єго, як хрестив ся і бив поклони і сказала, що не може в хатї молити ся. — Він каже, що він би їй щось сказав, коби нїкому не вповіла, она притакнула і він сказав, що маму вбив і тут закопав, а она тепер не дає єму супокою, просить сьвічки. Жінка зараз втїкла до родичів, розповісти. Тесть дав знати у Милїеві до канцеляриї, зятя зараз взяли. Він приповів ся без жандарма до всего. Вечером 18-го липня відкопала комісия і найшла на пів сидячого, розігнилого трупа.

Конкурс.

Головний Видїл Руского Товариства педаґоґічного розписує сим конкурс на твір етично-патріотичного змісту, відповідний для молодїжи в шкільнім віцї, під такими вимогами:

1. Праця має представити в легкий і принадний спосіб (пожаданою була би форма белетристична) добу нашого народного відродженя за Котляревского або бодай одну визначнїйшу в нїй хвилю.

2. Звеличати працю для загального добра яко ідею житя.

3. Обєм працї 2 до 3 аркуші тиску (друку).

4. Час до надсиланя праць минає з днем 30 н. ст. вересня 1898.

5. Заплата за принятий твір 30 до 50 корон від аркуша тиску.

Працї підписані псевдонїмами з долученем імен авторів в кувертах, назначених тими самими псевдонїмами, належить присилати до Головного Видїлу Руского Товариства педаґоґічного у Львові (Академічна ґімназия).

Телеґрами.

Сан Франціско 27 липня. Пароход „Сіті оф Ріо де Жанейро" відплив звідси до Манїлї і повіз 900 вояків.

Сантхаґо де Куба 27 липня. Один полк американьский вийшов звідси на залогу до Ґвантанамо.

Париж 27 липня. Віцепрезидент ради державної Ляферіер іменований ґен.-ґубернатором в Альжірі.

Вашінґтон 27 липня. Армія ґен. Мілєса вийшла на остров Порторіко коло Ґваніка.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посцішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

1) Від 10 липня до 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. 7) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

до амбулянсу — просив омлїлим голосом Бодоен.

— То не легка справа — відповів Жан — але попробуємо; поможи-но менї хлопче — додав, обертаючи ся до Маврикия.

Вже двигнули раненого з землї, коли побачили під парканом двох послугачів, що здавало ся глядали очима, чи хто не потребує їх помочи. Жан крикнув на них; прибігли в тій хвили, зробили з рук ноші і просили Жана, аби положив на них капітана. Бодоен обіймив руками їх шиї і они понесли єго до амбулянсу. В дорозї стрітили полковника Вінейль; він дуже любив капітана, хоч знав єго дрібні хиби; бачив яке нещастє его стрітило і спішив зворушений до него.

— Відваги, друже — сказав подаючи єму руку — нїчого тобі не буде, вилїчиш ся.

Слова співчутя покріпили раненого, він утих.

— Стало ся — відповів — волю рану, як то страшне вижиданє, ту непевність, в якій нас від рана держали.

Подали собі руки і розійшли ся. Вінейль з Жаном і Маврикієм вернули на гору, він на кони, они пішки.

— Пане полковнику, ви ранені — скрикнув нараз Маврикий, поглянувши на ногу полковника.

Вінейль похилив ся, оглянув ногу: з чобота текла кров, був відорваний запяток і кусник підошви.

— Справдї — відповів спокійно — але то дурниця, я навіть того не чув, можу сидїти на кони, то нема о чім говорити.

Заки вийшли на вершок, над'їхала задержана на хвилю артилерия, котру як раз покликав ґенерал до битви. Виглядала величаво, конї ступали в порядку, за кождим віддїлом ішли тяжкі пушки, побіч них з льонтами ступали канонїри, за пушками їхали ящики з порохом; здавало ся, що войско іде на параду, так свобідні були лиця вояків.

— Диви, Гонорий іде зі своїми — сказав Маврикий вказуючи на офіцира артилериї, свого близького свояка.

— Бачу єго — відповів капраль.

Артилерия виїхала на гору, канонїри задержали пушки, вицїлили їх горла в сторону нїмецкого табору і відпрягли конї. Шість пушок рівночасно озвало ся голосом подібним до грому; піхота окликами радости повитала той гук, але оклики ті гнеть замінили ся в глухий шум невдоволеня. Пушочні кулї не досягли ворога, бомби трісли заки долетїли до цїли; тимчасом прускі кулї вислані Французам у відповідь справили між ними велике замішанє. Упав стоячий зараз коло Гонория вояк, упало богато иньших.

Треба було уставити пушки деинде; команданти видали приказ і вояки взяли ся до переведеня тяжкої і небезпечної задачі. Пушки посунено наперед. По малій перерві озвали ся они знов понурим голосом і знов відповіли їм прускі пушки; сим разом одна з неприятельских бомб ударила в пушку Гонория, але не розбила еї. Маврикий крикнув, налохав ся о свояка, але непотрібно: Гонория не ткнув нї один відломок бомби.

Небезпечність для всїх більшіла; команданти переконували ся чим раз нагляднійше, що не будуть в силї удержати позициї, яку займили на горі, але ще упирали ся, град куль і бомб падав без упину, земля застелювала ся трупами, живі мусїли топтати по тїлах убитих братів; войки ранених і хоркіт конаючих мішали ся з гуком вистрілів.

(Дальше буде).

Ул. Костюшка ч. 5. **Ул. Костюшка ч. 5.**

ФАБРИКА
ШТУЧНИХ НАВОЗІВ

першого галиц. Товариства акцийного
для промислу хемічного

давнійше

Спілки командитової ЮЛІЯНА ВАНҐА
у Львові

поручає на сезон осінний

Муку з костий і Суперфосфати

по дуже дешевих цінах.

Хто би не одержав нашого цінника, зволить ласкаво зажадати, а по порівнаню з цінниками инших фабрик переконає ся, що ціни у нас суть в тім році найнизші.

Заведено також власну ЛЯБОРАТОРИЮ ХЕМІЧНУ, де кождий замавляючий у нас найменше 10 сотн. метр. навозів, одержить потверджене дослідів аналізи.

Бюро Заряду: **ул. Костюшка ч. 5 партер, ріг ул. Третого мая.**

36

Найсильнійше, найвисше положене здроєвище сталеве на цілім сьвіті, найвідповіднійше заведене гидропатичне всхідної Европи при устю Дорни до золотої Бистриці. Сезон від 1-го червня до 30-го жовтня. На послідній стациї зелізничій Кімполюнґ численні оказиї при кождім поїзді. Прогульки до румуньских і угорских місцевостий, возами, верхом і тратвами.

ДОРНА, Буковина.

В новім величавім домі купелевім видає ся після найновійшої системи купелї **мінеральні, сталеві, шлямові, солодові, солянкові і соснові.** Після вимогів науки уряджений відділ гидропатичний посїдає службу виобразовану в клїнїцї **проф. Вінтерніца.** Лїчене **молоком і жентицею.** Проспекта висиляє заряд здроєвий. Питаня адресувати до лїкаря здроєвого і купелевого **дра Артура Лєбель.** 32

НАУКУ КРОЮ
і шитя убрань дамских

систематично проваджену, подають в ряді статій **„MODY PARYSKIE"** найдешевше і найгарнійше ілюстроване письмо для жінок.

Кожда з пань запізнавши ся з тими статями, буде могла без помочи кравчині зробити для себе відповідну туалету.

„MODY PARYSKIE" коштують квартально лиш 1 злр., піврічно 2 злр., річно 4 злр., а пренумерату належить присилати до Амінїстрациї **„Mód Paryskich"** у Львові ул. Личаківска ч. 27.

„MODY PARYSKIE"

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнійше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . . 1 злр.
піврічно . . . 2 злр.
річно . . . . . 4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адмінїстрациї „Mód Paryskich" у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жадане безплатно.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).